

KAMER VAN BEROEP
BESLISSING d.d. 22/03/2022
Algemeen rolnummer: NB-004-21
XXXX
A.R.: 06/22

Betreft:

De heer **A...**, gegradueerd verpleegkundige, XXXX te XXXX met Rijksregisternummer: XXXX en Riziv-nummer XXXX.

Eerste appelllant

en

B... met maatschappelijke zetel te XXXX, XXXX met KBO-nummer: XXXX

Tweede appellante

beiden met als raadsman Mr. C..., advocaat te XXXX, XXXX

tegen

Riziv- Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (verder afgekort: DGEC), openbare instelling van Sociale zekerheid met zetel te 1210 Brussel, Galileelaan 5/01, met KBO-nummer: 0206.653.946

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, mevrouw D..., verpleegkundige-controleur en mevrouw E..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

Op de openbare terechtzitting van 8 februari 2022 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Riziv.

1. VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 1 april 2021 ter kennis gegeven aan appellanten op 6 april 2021;
- de beroepsakte van appellanten, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 29 april 2021;
- de antwoordconclusie van geïntimeerde, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 20 juli 2021;
- de syntheseconclusie van appellanten, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 18 oktober 2021;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 8 november 2021;
- de vaststelling van rechtsdag op 8 februari 2022.

Gehoord op de zitting van 8 februari 2022:

- Mr. C... en de heer A... namens appellanten, en
- mevrouw E... en mevrouw D... namens geïntimeerde.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 22 maart 2022, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

2. FEITEN EN TENLASTELEGGINGEN

1 Eerste appellant is afgestudeerd als gegradueerd verpleegkundige in 1980.

Hij heeft van 1980 tot eind 2004 gewerkt als verpleegkundige in een ziekenhuis in XXXX en vervolgens twee maanden bij het F....

Sedert 1 januari 2005 is hij zelfstandig verpleegkundige.

In 2009 is de B...opgericht, die gradueel is beginnen werken met medewerkers in loondienst.

Eerste appellant heeft binnen tweede appellante in 2015 en 2016 telkens samengewerkt met een 25-tal verpleegkundigen (bedienden) en één zorgkundige.

Hij staat in voor de patiëntenadministratie (katz-schalen, verpleegkundige dossiers, verzamelen van voorschriften, ...). Zijn echtgenote doet de personeelsadministratie en de betalingen. Zij maakt ook de werklijsten op. Voor de administratie krijgt eerste appellant nog hulp van een medewerker-verpleegkundige (G...).

Eerste appellant doet zelf geen verpleegkundig werk meer. Hij springt enkel in als er problemen zijn. Hij is verantwoordelijk voor alle aanrekeningen, ook voor deze die doorgevoerd zijn op naam van de medewerkers.

2 Geïntimeerde voerde een onderzoek uit naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die appellanten aanrekenden aan de verplichte ziekteverzekering.

Bij de landsbonden van de verzekeringsinstellingen werden digitale diskettes aangevraagd voor de periode van 1 januari 2015 tot en met 31 december 2016.

Naar aanleiding van dit onderzoek werden 12 verzekerden en 3 huisartsen verhoord.

Eerste appellant werd verhoord op 23 oktober 2017.

Er werd Pro Justitia opgesteld op 27 november 2017. Deze werd aan appellanten ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 4 december 2017, waarbij ook een "uitnodiging tot vrijwillige betaling" voor een bedrag van 25.111,45 euro gevoegd was. Hierop werd niet ingegaan.

3 Aan eerste appellant werden in de periode van 1 december 2014 tot en met 30 november 2016 (data ontvangst verzekeringsinstelling 31 januari 2015 tot en met 31 december 2016) volgende inbreuken ten laste gelegd:

Tenlastelegging 1

Reglementaire documenten die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

De ten laste gelegde feiten hebben betrekking op 143 verstrekkingen die werden vastgesteld bij één verzekerde, in de periode van 7 december 2014 tot en met 27 november 2016 (invoerdatum VI van 31/01/2015 tot 31/12/2016).

Er zouden niet verleende verstrekkingen zijn aangerekend voor een totaal van 2.151,50 euro.

Verstrekking	Aantal	Totaal bedrag ten laste gelegd	Bedrag vrijwillig terugbetaald	Resterend bedrag
425412	39	200,85	0	200,85
425515	39	306,15	0	306,15
425670	65	1.644,5	0	1.644,5
Totaal	143	2.151,50	0	2.151,50

Appellanten betaalden dit bedrag terug op 4 november 2019.

Tenlastelegging 2

Reglementaire documenten die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze wet.

Door het te hoog evalueren van de fysieke afhankelijkheidstoestand van verzekerden werden ten onrechte te hoge forfaitaire honoraria aangerekend. Namelijk: er werd een Forfait C aangerekend daar waar slechts een Forfait B mocht aangerekend worden.

De ten laste gelegde feiten hebben betrekking op 692 verstrekkingen die werden vastgesteld bij één verzekerde, in de periode van 1 december 2014 tot en met 30 november 2016 (invoerdatum VI van 31/01/2015 tot 31/12/2016).

Er zouden niet conforme verstrekkingen zijn aangerekend voor een totaal van 8.718,40 euro, na toepassing van de verschilregel.

Verstrekking	Aantal aangerekende verstrekkingen	Bedrag aangerekend	Correcte verstrekking	Aantal Correcte verstrekking	Correcte bedrag	Bedrag na verschilregel	Bedrag vrijwillig terugbetaald	Resterend bedrag
425316	480	19492,8	425294	480	14251,20	8718,4	0	8718,4
425714	212	12821,76	425692	212	9344,96			
Totaal	692	32314,56		692	23596,16	8718,4	0	8718,4

Appellanten hebben dit bedrag niet terugbetaald.

Tenlastelegging 3

Reglementaire documenten die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze wet.

Door het te hoog evalueren van de fysieke afhankelijkheidstoestand van verzekerden werden ten onrechte te hoge forfaitaire honoraria aangerekend. Namelijk: er werd een Forfait B aangerekend daar waar slechts een toilet met basisverstrekking mocht aangerekend worden.

De ten laste gelegde feiten hebben betrekking op 519 verstrekkingen die werden vastgesteld bij één verzekerde, in de periode van 1 februari 2015 tot 1 juli 2016 (invoerdatum VI van 01/02/2015 tot 01/07/2016).

Er zouden niet conforme verstrekkingen zijn aangerekend voor een totaal van 14.241,55 euro, na toepassing van de verschilregel.

Verstrekking	Aantal aangerekende verstrekkingen	Bedrag aangerekend	Correcte verstrekking	Aantal Correcte verstrekking	Correcte bedrag	Bedrag na verschilregel	Bedrag vrijwillig terugbetaald	Resterend bedrag
425294	358	11.717,30	425110	358	1.868,76	14.241,55	0	14.241,55
			425014	358	1.317,44			
			423076	13	28,21			
425692	161	7.843,92	425515	161	1.263,85			
			425412	161	829,15			
			423275	5	12,3			
Totaal	519	19.561,26			5.319,71	14.241,55	0	14.241,55

Appellanten hebben dit bedrag niet terugbetaald.

4 De Leidend Ambtenaar van geïntimeerde nam op 1 maart 2019 volgende beslissing:

- Hij stelde vast dat de feiten zoals vermeld in het proces-verbaal van vaststelling van 27 november 2017 bewezen zijn en hij hield ze dus aan.
- Hij stelde vast dat de ten laste gelegde feiten een inbreuk vormen op artikel 73bis, 1° en 2° van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (GVU-wet).
- Hij veroordeelde de eerste appellant overeenkomstig artikel 142, § 1, 1° en 2° van de GVU-wet tot de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, zijnde 25.111,45 euro, en dit overeenkomstig artikel 164, tweede lid van de GVU-wet hoofdelijk met de tweede appellante.
- Hij veroordeelde eerste appellant overeenkomstig artikel 142, § 1° en 2° van de GVU-wet tot een administratieve geldboete van 100% van de waarde van de terugbetaling, waarvan 50% effectief (12.555,72 euro) en 50% met uitstel gedurende een periode van drie jaar (12.555,72 euro).

Appellanten tekenden hiertegen beroep aan.

3. DE BESTREDEN BESLISSING VAN DE KAMER VAN EERSTE AANLEG VAN 1 APRIL 2021

5 Bij beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 1 april 2021 werd(en):

- het hoger beroep van appellanten ontvankelijk en deels gegrond verklaard;
- de bestreden beslissing teniet gedaan en opnieuw rechtdoende;
- de terugvordering ontvankelijk en gegrond verklaard;
- appellanten solidair veroordeeld tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van **22.959,95 euro**;
- de vordering tot betaling van een administratieve geldboete van **25.111,45 euro** ontvankelijk en gegrond verklaard
- eerste appellant veroordeeld tot betaling van dit bedrag aan het RIZIV, binnen de hieronder vermelde termijn, zulks evenwel met dien verstande dat **18.833,59 euro** van deze administratieve geldboete werd bekleed met de gunst van het **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een periode van **drie jaar**.

Het is tegen deze beslissing dat appellanten beroep aantekenden.

4. BEROEPSGRIEVEN

7 De vordering van appellanten, zoals laatst geformuleerd in hun conclusie van 21 april 2020, strekt ertoe:

- in hoofdorde, het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en zodoende het onderzoek van geïntimeerde nietig te verklaren, gelet op de schending van artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering (Sv.), artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 61 en 62 van het Sociaal strafwetboek (Soc. Sw.) en randnummer 14 van de omzendbrief nr. 573 van 17 augustus 2007;
- in ondergeschikte orde, de terugvordering van geïntimeerde voor de tweede en de derde tenlastelegging onontvankelijk en/of ongegrond te verklaren, gelet op de gebrekkige bewijsvoering;

de procedure te schorsen in afwachting van het antwoord van het Grondwettelijk hof op de prejudiciële vragen;
- in meer ondergeschikte orde, het stellen van bijkomende onderzoeksadaten conform artikel 915 van het Gerechdelijk Wetboek (Ger. W.):
  - het verhoren van de heer H... en
  - het bijkomend verhoren van dokter I...;
- in uiterst ondergeschikte orde, met betrekking tot de administratieve geldboete:
  - geen administratieve geldboete op te leggen;
  - indien er toch besloten wordt om een administratieve geldboete op te leggen, deze te reduceren tot het minimum;
  - om [voor] de administratieve geldboete de gunst van de opschorting toe te kennen, dan wel [deze] met volledig uitstel op te leggen (artikel 157 GVU-wet).

8 Appellanten maken een vergelijking tussen een 'strafprocedure', een 'procedure voor de arbeidsinspectie' en een 'RIZIV-procedure' inzake (1) het initiatief van het onderzoek, (2) het onderzoek zelf en (3) de procedure.

Zij stellen dat de 'RIZIV-procedure' financieel verregaande gevolgen heeft en strafrechtelijke kenmerken vertoont, terwijl deze zowel in de fase van de inleiding, de fase van het onderzoek als de fase van de terechtzitting niet dezelfde waarborgen voorziet dan een strafprocedure. Zo kregen zij tijdens het onderzoek, en zelfs nadien, niet het recht om het dossier in te zien. Appellanten menen dat er sprake is van een schending van hun rechten van verdediging, alsook van het gelijkheidsbeginsel.

Appellanten vragen de Kamer van beroep 17 prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof, met name, of er sprake is van een schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet, doordat:

1. artikel 28bis, § 3 Sv. (opsporingsonderzoek) en artikel 56 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorzien in een controle op de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyaleit waarmee deze verzameld worden, terwijl dit niet voorzien is in het Sociaal Strafwetboek, noch in het Gerechdelijk Wetboek, noch in de GVU-wet;
2. artikel 61quinquies Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat enkel de onderzoeksrechter kan beslissen over eventuele bijkomende onderzoekshandelingen, terwijl artikel 62 Sv. (arbeidsinspectie en controle door DGE) bepaalt dat sociale inspecteurs hierover beslissen;

3. artikel 61quinquies Sv. junco artikel 127, § 3 Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepalen dat er bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens het gerechtelijk onderzoek en tijdens de regeling van de rechtspleging door de raadkamer, ten laatste voor de datum van de zitting, terwijl artikel 62 Soc. Sw. (arbeidsinspectie en controle door DGEC) bepalen dat er enkel bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens het verhoor;
4. artikel 61quinquies Sv. (ex artikel 61quater, § 5 Sv.) (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen tegen een beschikking van de onderzoeksrechter betreffende bijkomende onderzoeksmaatregelen, terwijl noch het Sociaal Strafwetboek (arbeidsinspectie), noch de GVVU-wet (controle door DGEC) hierin voorziet;
5. artikel 146, § 2/1 GVVU-wet (controle door DGEC) voorziet in de mogelijkheid om extrapolatie toe te passen, terwijl dit noch in het Strafwetboek (Sw.) noch in het Wetboek van Strafvordering, noch in het Sociaal Strafwetboek wordt voorzien;
6. artikel 47bis, § 6, 2° Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat de bewoordingen van de mededeling van de rechten van de verhoorde persoon worden aangepast in functie van de leeftijd van de betrokkene en/of in functie van een mogelijke kwetsbaarheid van de betrokkene die zijn vermogen aantast om deze rechten te begrijpen, terwijl dit noch in het Sociaal Strafwetboek (arbeidsinspectie), noch in het Gerechtelijk Wetboek, noch in de GVVU-wet (controle door de DGEC) is voorzien;
7. artikel 75 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet dat getuigen steeds de eed moeten afleggen opdat zij de gehele waarheid en niets dan de waarheid zullen zeggen, terwijl noch het Sociaal Strafwetboek (arbeidsinspectie), noch het Gerechtelijk Wetboek, noch de GVVU-wet (controle door DGEC) voorzien in dergelijke eedaflegging door getuigen;
8. artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek) en 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) voorzien in een mogelijkheid om te allen tijde inzage in het dossier of een afschrift van het dossier te verkrijgen, terwijl het recht op inzage noch in het Sociaal Strafwetboek, noch in het Gerechtelijk Wetboek, noch in het kader van een arbeidsinspectie of controle door de DGEC wordt voorzien;
9. artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek) en 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) voorzien in wettelijke weigeringsgronden betreffende het inzagerecht, terwijl er noch in het Sociaal Strafwetboek, noch in het Gerechtelijk Wetboek, noch in de GVVU-wet voorzien wordt in wettelijke weigeringsgronden;
10. artikel 22 tot en met 28 Sv. (gerechtelijk onderzoek) en artikel 72 Soc. Sw. (arbeidsinspectie) bepalen dat het openbaar ministerie de strafvordering uitoefent, terwijl artikel 146 GVVU-wet bepaalt dat de vordering wordt ingesteld door de DGEC;
11. artikel 127 tot en met 133 Sv. bepalen dat de regeling van de rechtspleging gebeurt door de raadkamer – die onafhankelijk is samengesteld -, terwijl noch het Sociaal Strafwetboek, noch het Gerechtelijk Wetboek, noch de GVVU-wet (arbeidsinspectie of controle door DGEC) voorzien in een regeling van de rechtspleging door de DGEC;
12. artikel 135 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen tegen alle beschikkingen van de raadkamer bij de kamer van inbeschuldigingstelling (KI), terwijl dit in het Sociaal Strafwetboek, het Gerechtelijk

Wetboek en de GvU-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) niet wordt voorzien;

13. artikel 136 Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat de KI ambtshalve toezicht houdt op het verloop van het onderzoek, terwijl er noch in het Gerechtelijk Wetboek, noch in het Sociaal Strafwetboek, noch in de GvU-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) voorzien wordt in een toezicht van buitenaf op het onderzoek;
14. artikel 136 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid voor de inverdenkinggestelde of de burgerlijke partij om een onderzoek dat reeds langer dan één jaar loopt, aanhangig te maken bij de KI terwijl het Gerechtelijk Wetboek, het Sociaal Strafwetboek en de GvU-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) niet voorzien in een mogelijkheid om dergelijke onderzoeken aanhangig te maken bij de KI;
15. artikel 17 van het koninklijk besluit (KB) tot bepaling van de werkingsregels van het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep (controle door DGEC) voorziet in vaste conclusietermijnen, terwijl het Gerechtelijk Wetboek (arbeidsinspectie) of het Wetboek van Strafvordering (gerechtelijk onderzoek) hier niet in voorzien;
16. artikel 17 van het Procedurereglement (controle door DGEC) bepaalt dat laattijdig neergelegde conclusies altijd ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd, terwijl artikel 152 Sv. juncto artikel 747 Ger. W. (gerechtelijk onderzoek of arbeidsinspectie), laattijdige conclusies toch toelaten mits een onderling akkoord van alle betrokken partijen;
17. artikel 141, § 1, 3° GvU-wet (controle door DGEC) bepaalt dat het onderzoek geheim is, en er verder noch in de GvU-wet, noch in het Sociaal Strafwetboek sprake is van een mogelijkheid tot inzage in het kader van een controle door de DGEC of in het kader van een arbeidsinspectie, terwijl artikel 28quinquies, § 1 Sv. juncto artikel 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) en artikel 57, § 1 Sv. juncto artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek), bepalen dat het onderzoek geheim is, maar wel voorzien in een mogelijkheid tot inzage in het dossier.

9 Appellanten stellen dat “de vordering” ten aanzien van tweede appellante onontvankelijk en minstens ongegrond is omdat er geen bewijs is geleverd dat de B... inbreuken zou hebben gepleegd. De Pro Justitia werd enkel opgemaakt op naam van eerste appellant, terwijl aan B... gevraagd wordt om over te gaan tot vrijwillige terugbetaling.

De Pro Justitia van 27 november 2017 heeft geen bijzondere bewijswaarde inzake de prestaties die werden aangerekend op naam van andere verpleegkundigen dan eerste appellant. Appellanten beschikken enkel over volmachten om zorgen aan te rekenen die hun medewerkers uitvoeren. Dit impliceert evenwel niet dat zij ook verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor de door hun medewerkers aangerekende verstrekkingen. Zij verwijzen naar de eigen infobox van het RIZIV.

10 Appellanten stellen dat het gevoerde onderzoek nietig is.

Vooreerst werd artikel 47bis Sv. geschonden omdat eerste appellant geen beknopte mededeling ontving van de feiten waarover hij zou worden verhoord. Ook de regels van de artikelen 62 en 63 Soc. Sw. werden niet nageleefd. Meer bepaald, werden niet alle vragen en antwoorden genoteerd in de gebruikte bewoordingen. Hierdoor kan niet worden nagegaan of eerste appellant tijdens zijn verhoor werd misleid. Bovendien

werden over bepaald items zelfs geen vragen gesteld. Het niet naleven van deze verplichtingen leidt tot een schending van de rechten van verdediging van appellanten.

11 Bovendien zouden de sociaal inspecteurs de plichtenleer zoals bepaald in artikel 61 Soc. Sw. en de omzendbrief nr. 573 niet hebben nageleefd.

12 Appellanten wijzen erop dat het proces-verbaal van vaststelling (de Pro Justitia) geen bijzondere bewijswaarde heeft omdat uit dit proces-verbaal blijkt dat de sociaal inspecteurs de inbreuken reeds vastgesteld hadden nog voor zij eerste appellant hadden verhoord; met zijn verklaring werd geen rekening gehouden.

13 Appellanten wijzen op de verplichting voor de verpleegkundige-controleur om zijn onderzoek zowel à charge als à décharge te voeren. Het vooronderzoek zou gebrekkig gevoerd zijn omdat:

- de sociaal inspecteurs zich vaak beperkten tot de verklaring van de verzekerde, waardoor er een woord-tegen-woord weergave bestond; verzekerde H... werd niet eens bevraagd; de verklaringen van de huisartsen bevatten tegenstrijdigheden;
- de sociaal inspecteurs zich baseerden op de visu-vaststellingen ten tijde van het verhoor van de verzekerden, terwijl dat ogenblik buiten de onderzochte periode ligt; bijgevolg kan het observeren van de verzekerde tijdens het verhoor niet tot de tenlasteleggingen leiden;
- er tijdens de verhoren druk werd uitgeoefend op de verhoorden zodat zij verklaringen aflegden die niet stroken met de werkelijkheid;
- de verpleegdossiers niet werden opgevraagd, noch ingekeken, hoewel deze een grote rol spelen in de verantwoording van de katz-schaal.

Appellanten brengen tegenverklaringen aan waaruit blijkt dat de vordering van geïntimeerde niet overeenstemt met de waarheid.

14 Appellanten betwisten de feiten die het voorwerp uitmaken van de eerste tenlastelegging niet (het aanrekenen van niet-uitgevoerde verstrekkingen). Dat de toiletten op zondag werden aangerekend, was het gevolg van een administratieve fout. Het ten laste gelegde bedrag werd inmiddels volledig terugbetaald.

15 Met betrekking tot de tweede en de derde tenlastelegging wijzen appellanten erop dat de richtlijnen voor het beoordelen van de katz-schalen voor persoonlijke interpretatie vatbaar zijn omdat bepaalde situaties hierin niet beschreven worden.

Bovendien kan het herevalueren van iemands afhankelijkheidsgraad van enkele jaren geleden, de test van de redelijkheid niet doorstaan, om volgende redenen:

- de wisselende gezondheidstoestand van bepaalde patiënten; de verpleegkundige-controleur kan op grond van een momentopname na de ten laste gelegde periode, de afhankelijkheids categorie van de verzekerde onmogelijk correct bepalen;
- de verpleegkundige-controleur gaat over tot herevaluatie na een kort gesprek/onderzoek van de patiënt; er wordt geen rekening gehouden met de medische geschiedenis en met de psyche van de betrokken patiënten die een belangrijke invloed kan hebben op de waarheidsgetrouwheid van de bevindingen van de verpleegkundige-controleur (dementie, vergeetachtigheid, enz); er wordt niet gemeld dat rekening werd gehouden met de medische informatie die appellanten ter beschikking konden stellen; integendeel, de verpleegkundige dossiers werden niet eens opgevraagd;

- gelet op de gevoeligheid van de materie (incontinentie/zorgafhankelijkheid), dienen de verklaringen van de patiënt met een grote korrel zout te worden genomen, wat ook blijkt uit de bijkomende verklaringen van mevrouw J... (echtgenote van verzekerde H...);
- het opstellen van een katz-schaal is persoonsgebonden, waardoor het niet onwaarschijnlijk is dat verschillende zorgverleners verschillend evalueren;
- het systeem van de katz-schalen is reeds verschillende keren gewijzigd, doch zonder sluitend resultaat.

Hoewel de huisarts een algemeen zicht heeft op de gezondheidstoestand van een patiënt, betekent dit nog niet dat deze de afhankelijkheidsgraad voor dagdagelijkse activiteiten correct kan inschatten.

Appellanten wijzen erop dat er verschillende soorten katz-schalen bestaan. Het is dus niet uitgesloten dat huisartsen die gewoonlijk een andere katz-schaal gebruiken voor het scoren van patiënten in rustoorden en dagverzorgingscentra, de patiënten vanuit die optiek hebben gescoord en niet vanuit de katz-schaal voor de thuisverpleging.

Appellanten wijzen er ten slotte nog op dat eerste appellant tijdens zijn verhoor aangaf dat hij – in geval van twijfel – gebruikt maakt van de verpleegkundige diagnose Carpenito om de katz-schaal op een wetenschappelijk correcte manier in te vullen.

16 De tweede tenlastelegging heeft betrekking op de betwisting of voor de verzekerde H... een forfait C dan wel een forfait B mag worden aangerekend. Ter discussie staan de items 'continentie' en 'eten'.

Voor het item 'continentie' bestaat er onduidelijkheid over de toegekende score. De verzekerde werd zelf niet verhoord. Voor het item 'eten' kenden appellanten een correcte score 3 toe. De verklaring van de huisarts bevat tegenstrijdigheden en incorrectheden. Het verpleegdossier werd niet opgevraagd, hoewel dit bijkomende informatie had kunnen verschaffen. Er kan bijgevolg niet zonder meer besloten worden dat er een overschatting van de katz-schaal gebeurde.

Ondergeschikt dient de tenlastelegging verminderd te worden tot 57/692 van het teruggevorderde bedrag (718,13 euro).

17 De derde tenlastelegging heeft betrekking op de betwisting of voor de verzekerde K... een forfait B dan wel een dagelijks toilet mag worden aangerekend. Ter discussie staan de items 'transfer en verplaatsingen', 'toiletbezoek' en 'continentie'.

De tenlastelegging kan evenwel niet weerhouden worden gelet op (1) de tegenstrijdige verklaringen die voorhanden zijn en (2) het gebrekkig onderzoek.

Voor het item 'continentie' bestaat er onduidelijkheid omtrent de toegekende score, voor de items 'transfer en verplaatsingen' en 'toiletbezoek' kenden appellanten een correcte score 3 toe. Het verpleegdossier werd niet opgevraagd hoewel het bijzonder veel bijkomende informatie kon verschaffen. Er kan bijgevolg niet zonder meer besloten worden dat er een overschatting van de katz-schaal gebeurde.

Ondergeschikt dient de tenlastelegging verminderd te worden tot 182/519 van het teruggevorderde bedrag (4.994,15 euro).

18 Appellanten maken in ondergeschikte orde een vergelijking tussen de weerhouden en de niet-weerhouden gevallen en dit om de willekeur aan te tonen waarmee geïntimeerde scores heeft toegekend/aanvaard. Zij besluiten dat het onderzoek niet grondig en niet onpartijdig werd gevoerd, zodat het nietig is. Bijgevolg zijn de gevorderde bedragen niet verschuldigd.

19 In meer ondergeschikte orde vragen appellanten om de verzekerde H... te verhoren omdat deze tijdens het gevoerde onderzoek niet werd verhoord. Ook de huisarts van mevrouw K... (dr. I...) dient bijkomend te worden verhoord over de niet nader gespecificeerde darmklachten van zijn patiënte en de invloed die deze zouden kunnen hebben op het item 'continentie'.

20 Appellanten stellen dat de opgelegde administratieve geldboete een manifeste schending uitmaakt van het proportionaliteitsbeginsel. Door zowel een terugvordering als een administratieve geldboete op te leggen, worden appellanten tweemaal bestraft voor hetzelfde feit, wat in strijd is met het non bis in idem-beginsel. Bovendien werd het onderzoek gevoerd in strijd met het vermoeden van onschuld. De 'goede medewerking aan het onderzoek' en 'de afwezigheid van antecedenten' moeten (meer) in rekening worden gebracht bij de beoordeling. Appellanten maken een vergelijking met geldboetes die voor bepaalde misdrijven kunnen worden opgelegd.

Zij vragen in hoofdorde om geen administratieve geldboete op te leggen. Ondergeschikt vragen zij om het bedrag van een eventuele effectieve administratieve geldboete te verminderen tot het minimum, dan wel om de gunst van de opschorting toe te kennen en/of een volledig uitstel. Alleszins kan de administratieve geldboete enkel berekend worden op de vermeende inbreuken die door eerste appellant werden gepleegd.

5 STANDPUNT VAN GEÏNTIMEERDE

21 De vordering van geïntimeerde strekt ertoe het hoger beroep van appellanten ontvankelijk maar ongegrond te verklaren en dus de tenlasteleggingen te weerhouden en te oordelen dat de eerste appellant hoofdelijk met tweede appellante de ten onrechte aangerekende prestaties moet terugbetalen (25.111,45 euro) en dat eerste appellant een administratieve geldboete van 100% van de waarde van de terugbetaling moet betalen, waarvan 25% effectief (6.277,86 euro) en 75% met uitstel gedurende een periode van drie jaar (18.833,59 euro).

22 Met betrekking tot de door appellanten gemaakte vergelijking van de procedures (strafrecht, arbeidsinspectie en RIZIV-procedure) verwijst geïntimeerde naar de rechtspraak van zowel de Kamer van eerste aanleg als de Kamer van beroep.

23 Betreffende degene tot wie het proces-verbaal van vaststelling gericht is, stelt geïntimeerde dat de Pro Justitia die lastens eerste appellant werd opgesteld, ook werd toegezonden aan tweede appellante met het oog op de toepassing van artikel 164, tweede lid van de Gvu-wet.

Eerste appellant verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij alle verantwoordelijkheid op zich zou nemen, ook van de aanrekeningen die op naam van zijn medewerkers gebeurd zijn. Op basis van artikel 2, n) van de Gvu-wet hoeven de vastgestelde inbreuken niet altijd ten laste worden gelegd aan de persoon die de prestaties (zagezegd) uitvoerde vermits de verantwoordelijkheid hiervoor ook kan liggen bij een andere natuurlijke persoon of rechtspersoon. De aanrekening van niet-uitgevoerde en niet-aangerekende verstrekkingen vallen buiten de perken van de gewone volmacht.

24 Met betrekking tot de ingeroepen nietigheid van het onderzoek, stelt geïntimeerde:

- dat artikel 47bis Sv. niet van toepassing is omdat artikel 169, eerste lid GvU-wet bepaalt dat de inbreuken bedoeld in artikel 73bis GvU-wet worden opgespoord en vastgesteld overeenkomstig het Sociaal Strafwetboek;
- dat appellanten niet aantonen dat eerste appellant gevraagd zou hebben om alle vragen en antwoorden letterlijk te noteren, noch dat de sociaal inspecteurs deze vraag bewust genegeerd zouden hebben;
- dat het feit dat eerste appellant zich vergist zou hebben in zijn eigen score, niet bewijst dat de sociaal inspecteurs hem zouden hebben misleid;
- dat er geen sprake kan zijn van enige schending van artikel 61 Soc. Sw.;
- dat het proces-verbaal van vaststelling binnen de 14 dagen na de vaststelling van de inbreuk aan appellanten werd ter kennis gebracht, zodat het wel degelijk bijzondere bewijswaarde heeft;
- dat het onderzoek door de sociaal inspecteurs correct en reglementair werd uitgevoerd; voor 9 van de 12 verhoorde verzekerden werden geen inbreuken vastgesteld, waaruit blijkt dat het onderzoek ook à décharge werd gevoerd;
- dat hoewel dit beloofd was, het schriftje van de verzekerde L... niet aan de sociaal inspecteur werd bezorgd; bij verzekerde K... werd op de rittenlijsten niet vermeld dat zij elke dag uit bed gehaald moest worden; dit toont aan dat er tijdens het verhoor wel degelijk naar de verpleegdossiers werd gevraagd;
- dat de verzekerden een duidelijke beschrijving van hun afhankelijkheidstoestand konden geven, voor de welbepaalde periode die duidelijk beschreven staat in het verhoor (ongeveer drie jaar terug);
- dat de sociaal inspecteurs bij het formuleren van de tenlasteleggingen rekening houden met de verklaringen van de verzekerden, hun eigen vaststellingen, de verklaringen van de zorgverlener en de verklaringen van de huisartsen van de verzekerden; alle elementen worden naast elkaar gelegd en bij twijfel wordt geen inbreuk ten laste gelegd;
- dat de verzekerde H... niet verhoord werd aangezien hij niet aanwezig was op het ogenblik dat de sociaal inspecteurs zich bij hem aanboden; zijn echtgenote legde daarentegen een duidelijke en gedetailleerde verklaring af, zodat het niet nodig was om de verzekerde alsnog te verhoren.

25 Betreffende de algemene opmerkingen van appellaten inzake de tweede en de derde tenlastelegging (overscoring van de katz-schalen), verwijst geïntimeerde naar eerdere rechtspraak van de Kamer van beroep. Bovendien geven appellanten de richtlijnen voor het invullen van de katz-schalen verkeerd weer.

Geïntimeerde stelt dat er zorgvuldig is te werk gegaan: de evaluatieschalen van de verpleegkundige werden vergeleken met deze van zowel de verpleegkundige-controleur als met deze van de huisartsen. Deze legden uitgebreide verklaringen af. In tegenstelling tot wat appellanten beweren, zijn de katz-schalen al sedert 2011 ongewijzigd gebleven. Er is in deze zaak ook geen sprake van een schending van de redelijke termijn.

26 Met betrekking tot tenlastelegging 2 stelt geïntimeerde dat de fysieke afhankelijkheid van de verzekerde H... niet beantwoordde aan de criteria voor het aanrekenen van een forfait C (zelfs al zou er voor continëntie een score 3 toegekend worden). Eigenlijk mocht zelfs de verschilregel met het forfait A toegepast worden.

27 Met betrekking tot tenlastelegging 3 stelt geïntimeerde dat zowel de items 'transfer en verplaatsing', 'toiletbezoek' en 'continentie' overschoord werden. Het bijgebrachte uittreksel uit het verpleegdossier bevat geen observaties waaruit blijkt dat de verzekerde in de onderzochte periode uit bed geholpen werd. Zij kon alleen naar het toilet, zich uitkleden, zich reinigen en zich weer aankleden. Zij verklaarde dat zij haar urine en stoelgang goed kon ophouden. In de bijkomende verklaring van de verzekerde wordt (enkel) gesproken over een slechte periode na het overlijden van haar man in 2011. Er is dan ook geen reden om aan haar oorspronkelijke verklaring te twijfelen.

28 De medische problematiek en de gezondheidstoestand van elke verzekerde verschilt. Voor de niet weerhouden gevallen aanvaardde de sociaal inspecteur de aanrekening van een eindresultaat, wat niet uitsluit dat voor een bepaald item een andere score zou moeten worden toegekend. Dit alles neemt niet weg dat voor de ten laste gelegde prestaties voldoende werd aangetoond dat deze onterecht werden aangerekend. Wanneer de score van de sociaal inspecteur niet overeenkwam met deze van de huisarts, werd steeds de meest voordelige score weerhouden.

29 Geïntimeerde stelt dat er geen bijkomende verhoren moeten worden uitgevoerd omdat de ten laste gelegde inbreuken voldoende onderbouwd en bewezen zijn.

30 Geïntimeerde wijst erop dat de vordering tot terugbetaling van ten onrechte aangerekende verstrekkingen een herstellvordering betreft; het opleggen van een administratieve geldboete houdt derhalve geen dubbele sanctionering in.

Met de beperkte middelen van de verplichte ziekteverzekering moet correct en zuinig worden omgesprongen. Bijgevolg moet elk misbruik worden aangepakt en bestraft. De geldboetes zijn verbonden aan de aard en het bedrag van de inbreuken.

Geïntimeerde vraagt om de beslissing van de Kamer van eerste aanleg te bevestigen en is het niet eens met de vraag van appellanten om een volledig uitstel op te leggen.

6. BEOORDELING

6.1 Ontvankelijkheid van het hoger beroep

31 De betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 1 april 2021 werd aan appellanten ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 6 april 2021.

Het bij verzoekschrift van 29 april 2021 ingestelde hoger beroep is regelmatig naar vorm en termijn. Het hoger beroep is ontvankelijk. Dit betekent dat de Kamer van beroep het beroep van appellanten kan onderzoeken en beoordelen.

6.2 Gegrondeid van het hoger beroep

6.2.1 Het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk hof

32 De voorliggende procedure heeft betrekking op de beteugeling van inbreuken op artikel 73bis van de GvU-wet.

Artikel 73bis van de GvU-wet bepaalt dat onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden is, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1:

1° reglementaire documenten die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd of wanneer zij werden verleend of afgeleverd gedurende een tijdelijke of definitieve periode van verbod tot uitoefening van het beroep;

2° hogervermelde reglementaire documenten op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in deze wet, in haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen, in de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet en/of verstrekkingen bedoeld in artikel 34 voor te schrijven gedurende een tijdelijke of definitieve periode van verbod tot uitoefening van het beroep.

Artikel 142, § 1 van de GvU-wet bepaalt dat onverminderd eventuele strafrechtelijke en/of tuchtrechtelijke sancties, de zorgverleners en gelijkgestelden die zich niet schikken naar de bepalingen van artikel 73bis de hiernavolgende maatregelen opgelegd worden:

1° de terugbetaling van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging werden ten laste gelegd en een administratieve geldboete van 50 % tot 200 % van de waarde van de terugbetaling, bij een inbreuk op de bepalingen van artikel 73bis, 1°;

2° de terugbetaling van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging werden ten laste gelegd en/of een administratieve geldboete van 5 % tot 150 % van de waarde van de terugbetaling, bij een inbreuk op de bepalingen van artikel 73bis, 2°.

33 Appellanten maken een vergelijking tussen de op grond van artikel 73bis van de GvU-wet mogelijks lastens hen in te stellen strafprocedure en de effectief ingestelde administratiefrechtelijke 'RIZIV-procedure', voor wat betreft (1) het initiatief van het onderzoek, (2) het onderzoek zelf en (3) de procedure.

Appellanten stellen dat de RIZIV-procedure strafrechtelijke kenmerken vertoont, terwijl deze procedure niet dezelfde mogelijkheden en waarborgen voorziet dan een strafprocedure. Aldus zou er sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

De Kamer van beroep merkt op dat niet verder moet worden ingegaan op de zogenaamde 'procedure voor de arbeidsinspectie' aangezien artikel 73bis van de GvU-wet geen melding maakt van inbreuken waarop artikel 69 Soc. Sw. van toepassing zou kunnen zijn.

34 Om toe te zien op de naleving van de bepalingen van artikel 73bis van de GVU-wet, bepaalt artikel 139 van deze wet dat in de schoot van het RIZIV een Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (DGEC – geïntimeerde) wordt ingesteld. Artikel 139, lid 2, 3° van de GVU-wet bepaalt dat de DGEC er onder meer mee belast wordt: de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van de realiteit en conformiteit met de bepalingen van deze wet, van haar uitvoeringsbesluiten en verordeningen en van de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet.

Artikel 146 van de GVU-wet bepaalt dat de DGEC, om de in artikel 139, tweede lid, 2° tot 5°, bedoelde opdrachten te vervullen, beschikt over inspecterend personeel alsook over administratief personeel bekleed met verschillende graden. Onder het inspecterend personeel vallen o.m. de verpleegkundige-controleurs.

Het inspecterend personeel is sociaal inspecteur in de zin van artikel 16, 1° Soc. Sw. Zij leggen de eed af overeenkomstig artikel 175.

Artikel 142, § 2 van de GVU-wet bepaalt dat de materiële bestanddelen van de in artikel 73bis bedoelde inbreuken, door de in artikel 146 bedoelde sociaal inspecteurs vastgesteld worden in een proces-verbaal overeenkomstig artikel 64 Soc. Sw.

Deze processen-verbaal tot vaststelling van een inbreuk hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is, voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van de vermoedelijke dader van de inbreuk, en, waar nodig, van de in artikel 164, tweede lid, bedoelde natuurlijke persoon of rechtspersoon binnen een termijn van veertien dagen die aanvangt de dag na de vaststelling van de inbreuk, door de in artikel 146 bedoelde sociaal inspecteurs.

Vermits het proces-verbaal van vaststelling van 27 november 2017 werd opgesteld door sociaal inspecteurs en het eventueel aanleiding kon geven tot een strafonderzoek, werden zowel in het proces-verbaal van vaststelling als in de daaraan voorafgaande processen-verbaal van verhoor van mogelijke verdachten of verzekerden, de waarborgen zoals voorzien in de artikelen 62 en 63 Soc. Sw. opgenomen. Artikel 47bis Sv. is op deze procedure evenwel niet van toepassing.

Tot op dit punt in de procedure is er geen enkel verschil met een proces-verbaal van vaststelling (Pro Justitia) van gelijk welke andere sociale inspectiedienst.

35 Artikel 142, § 3 van de GVU-wet voorziet vervolgens dat, op straffe van verval, de betwistingen bedoeld in artikel 73bis, 1° en 2°, die tot de bevoegdheid van de Leidend Ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar behoren, worden ingeleid, binnen de twee jaar volgend op de datum van het proces-verbaal van vaststelling, met de in artikel 143, § 2, derde lid, bedoelde uitnodiging om de verweermiddelen te bezorgen. De betwistingen bedoeld in artikel 73bis, die overeenkomstig artikel 144, § 2, 1°, tot de bevoegdheid van de Kamers van eerste aanleg behoren, moeten bij deze Kamers worden ingeleid binnen de drie jaar volgend op de datum van het proces-verbaal.

Zoals in artikel 142, § 1 van de GVU-wet wordt aangegeven, is het daarnaast evenzeer mogelijk dat de DGEC beslist om het door de verpleegkundige-controleur opgestelde proces-verbaal van vaststelling over te maken aan het openbaar ministerie (de arbeidsauditeur) met het oog op verdere strafvervolging.

Tot op het ogenblik dat de DGEC beslist welk gevolg er aan het proces-verbaal van vaststelling wordt gegeven, is er geen enkel verschil tussen de administratiefrechtelijke en de strafrechtelijke procedure inzake het geheim van het onderzoek, het aanwenden

van bepaalde onderzoeksmaatregelen, de controle op de wettigheid van bewijsmiddelen en de manier waarop deze verzameld werden.

36 Indien geopteerd wordt voor het volgen van de administratiefrechtelijke procedure, worden de hieraan verbonden procedurele waarborgen verder bepaald in de GvU-wet (art. 143 e.v.) alsook in het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV. De Kamer van eerste aanleg en desgevallend de Kamer van beroep, controleert in het kader van de beoordeling van het geschil, of het onderzoek rechtmatig is gevoerd.

Indien daarnaast ook een strafprocedure (opsporingsonderzoek) wordt ingesteld door het openbaar ministerie en desgevallend een gerechtelijk onderzoek wordt gevorderd, wordt het goede verloop ervan gewaarborgd door de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering.

37 Appellanten sommen een aantal verschillen op tussen de administratiefrechtelijke RIZIV-procedure benaardstigd door de DGEC (geïntimeerde) en een eventuele strafprocedure, om vervolgens zonder bijkomende motivering te besluiten dat er sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Er is evenwel slechts sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien iemand ongunstiger wordt behandeld dan een ander die zich in een vergelijkbare situatie bevindt. Het gelijkheidsbeginsel sluit immers uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil niet op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Hetzelfde beginsel verzet zich er bovendien tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de desbetreffende maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat (o.m. GwH 14 december 2016, arrest nr. 163/2016; GwH 11 mei 2017, arrest nr. 52/2017).

38 Het verschil in behandeling is gebaseerd op het feit dat een strafrechtelijk *opsporingsonderzoek* het geheel betreft van de handelingen die ertoe strekken de misdrijven, hun daders en de bewijzen ervan op te sporen en de gegevens te verzamelen die dienstig zijn voor de uitoefening van de *strafvordering* (art. 28bis, § 1 Sv.). Het *gerechtelijk onderzoek* is het geheel van de handelingen die er (in het kader van een strafonderzoek) toe strekken de daders van misdrijven op te sporen, de bewijzen te verzamelen en de maatregelen te nemen *die de rechtscolleges in staat moeten stellen met kennis van zaken uitspraak te doen*. Het wordt gevoerd onder de leiding en het gezag van de onderzoeksrechter (art. 55 Sv.).

Appellanten worden in voorliggende zaak echter niet aangesproken voor het plegen van misdrijven. Indien geïntimeerde de feiten zou doorgegeven hebben aan het openbaar ministerie met het oog op een eventuele strafvervolgning, zouden deze feiten hun eigen strafrechtelijke kwalificatie hebben gekregen (oplichting, valsheid in geschrifte, ...) en niet (meer) beschouwd worden als inbreuken op artikel 73bis van de GvU-wet.

Het essentieel verschil in type inbreuk (administratiefrechtelijk of strafrechtelijk) dat het onderwerp uitmaakt van een onderzoek, vaststelling of procedure, zorgt er bijgevolg voor dat er geen vergelijking mogelijk is.

Zo zijn er op de administratiefrechtelijke RIZIV-procedure en de strafprocedure andere verjaringstermijnen van toepassing (art. 142, 3 GvU-wet vs. art. 21 V.T.Sv.).

Daarnaast kan in een strafprocedure een onderzoeksrechter iemand van zijn vrijheid beroven (art. 56, § 1 Sv.); bevoegdheid waarover de sociaal inspecteurs (art. 146 GVU-wet en Soc. Sw.) niet beschikken. Gelet op het verregaande karakter van de maatregelen die in het kader van een gerechtelijk onderzoek kunnen worden genomen, voorziet het Wetboek van Strafvordering in een toezicht en controle hierop via de raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling.

Bovendien verloopt het verhoor van getuigen door de onderzoeksrechter op een dwingende wijze (art. 71 e.v. Sv.), terwijl het verhoor van getuigen door een sociaal inspecteur dit dwingend karakter niet heeft. Hoogstens zou een proces-verbaal van belemmering van toezicht kunnen worden opgesteld.

Het Grondwettelijk hof oordeelde dienaangaande bij arrest van 12 februari 2003:

“B.14 Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft (...) de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de Controlegeschiedenis of de Commissie van beroep daarover uitspraak doet, treedt zij op met betrekking tot een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat de wetgever een betwisting omtrent de terugvordering en de uitsluiting van de derdebetalersregeling vermocht te kwalificeren als een geschil over een politiek recht in de zin van artikel 145 van de Grondwet.

De wetgever vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieus betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.15. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennisnemen van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieus over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. (...)

B.18 (...) Rekening houdend met het technisch karakter van de materie is het niet onredelijk dat het voorafgaand onderzoek toevertrouwd is aan de ambtenaren van het RIZIV en dat zij kunnen deelnemen aan de debatten ter zitting. Het ontbreken van de tussenkomst van een onafhankelijk auditoraat volstaat niet om te besluiten dat op onevenredige wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de betrokken personen. Die afwezigheid verhindert niet dat de partijen zich vrij en nuttig kunnen verdedigen en dat zij de inhoud van de onderzoeken en vaststellingen die hun worden tegengeworpen, kunnen betwisten (GWH .12 februari 2003, arrest nr. 23/2003).

Bij arrest nr. 186/2006 van 29 november 2006 oordeelde het Grondwettelijk hof:

“B.3. Door de zorgverstreker die, door zijn fout of door zijn nalatigheid, een onterechte betaling heeft veroorzaakt, ertoe te verplichten de verzekeringsinstelling de onterecht uitgekeerde bedragen terug te betalen, is de wetgever tegemoet gekomen aan de vereiste om de ziekte- en invaliditeitsverzekering, meer bepaald de overheidsgelden, te beschermen tegen al wie haar ten gronde zou kunnen richten door zijn onachtzaamheid of misbruik, door middel van een controlesysteem dat niet doeltreffend kan zijn zonder een zekere rigiditeit.”

39 De voorliggende zaak wordt beoordeeld via een administratiefrechtelijke en niet via een strafrechtelijke procedure.

Het betreffen administratiefrechtelijke inbreuken (art. 73bis GVU-wet), gesanctioneerd met administratieve geldboetes (art. 142, §1 GVU-wet), die ervoor moeten zorgen dat de betrokken zorgverleners bewust worden gemaakt dat het ten onrechte aanrekenen van prestaties ten nadele van de verplichte ziekteverzekering niet kan getolereerd worden. Deze moeten ervan weerhouden worden nieuwe inbreuken te plegen in de toekomst.

In het kader van de thans voorliggende administratiefrechtelijke RIZIV-procedure, voorzien artikel 145, § 1 van de GvU-wet en het Procedurereglement in een tegensprekelijke procedure met alle waarborgen van de rechten van verdediging.

Het Grondwettelijk Hof stelde dienaangaande reeds in zijn arrest nr. 102/2000 van 11 oktober 2000:

“De strengheid van het systeem, wanneer de tekortkoming geen ernstige fout vormt, is niet voldoende om het als repressief te kwalificeren. Het gemeen recht heeft ook ernstige gevolgen voor degene die een betaling heeft ontvangen waarvan hij niet wist dat ze niet verschuldigd was of die het ongeluk heeft gehad door een lichte fout grote schade te veroorzaken. De voorwaarden die de zorgverstreker dient te vervullen opdat de kosten door de verzekering zouden worden gedekt, hebben geen repressieve grond, maar gaan uit (op voorwaarde dat zij pertinent zijn, wat te dezen niet in het geding is) van de noodzaak de ziekte- en invaliditeitsverzekering, dat wil zeggen de openbare financiën, te beschermen tegen degenen die haar ten gronde zouden kunnen richten door hun onachtzaamheid of misbruik, door middel van een controlesysteem dat niet doeltreffend kan zijn zonder een zekere rigiditeit.”

De terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties betreft een herstelmaatregel. Administratieve geldboetes moeten er de zorgverleners zowel van weerhouden om in de toekomst nog inbreuken op de nomenclatuur te plegen, als hen sanctioneren.

40 Artikel 142, § 1 van de GvU-wet voorziet een administratieve geldboete van 50% tot 200% voor het aanrekenen van niet-uitgevoerde verstrekkingen (art. 142, § 1, 1°) en van 5% tot 150% voor het aanrekenen van verstrekkingen die niet voldoen aan de voorwaarden bepaald in de GvU-wet of zijn uitvoeringsbesluiten.

Hoewel de administratieve sancties wel een leedtoevoegend karakter hebben, hebben zij niet het sociaal stigmatiserend karakter dat van een strafrechtelijke straf uitgaat.

Het feit dat de administratieve geldboete als een soort straf in de zin van het EVRM kan worden beschouwd, betekent niet dat de puur administratiefrechtelijke procedure voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep een strafrechtelijk karakter heeft. De procedure gevoerd voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep is totaal verschillend en in generlei mate te vergelijken met een procedure voor de strafrechter. De wettelijke regels van het Wetboek van Strafvordering zijn hier niet van toepassing (Beslissing van de Kamer van beroep dd. 25 maart 2014 inzake NB- 017-1316).

41 De Kamer van beroep gaat niet in op de door appellanten gesuggereerde prejudiciële vragen en dit om volgende redenen.

Krachtens artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, doet dit Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

Artikel 26, § 2 bepaalt dat indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dit college het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen

ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

42 Vermits het in onderhavige procedure gaat om administratiefrechtelijke inbreuken en er niet voor geopteerd is om na het opstellen van het aanvankelijk proces-verbaal van vaststelling een opsporingsonderzoek door het openbaar ministerie te laten uitvoeren, noch een gerechtelijk onderzoek door de onderzoeksrechter (met een verder toezicht hierop door de raadkamer en desgevallende de kamer van inbeschuldigingstelling), en er aldus sprake is van twee fundamenteel verschillende procedures, is de Kamer van beroep van oordeel dat er klaarblijkelijk geen sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel (art. 10 en 11 van de Grondwet).

Bijgevolg hoeven de voorgestelde prejudiciële vragen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 en 17 niet te worden gesteld.

43 Vermits het Grondwettelijk Hof zich enkel mag uitspreken over het verantwoorde karakter van een verschil in behandeling ten aanzien van de bepalingen van de Grondwet wanneer dat verschil aan een norm met wetgevend karakter kan worden toegeschreven, verleent noch artikel 26, § 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, noch enige andere grondwettelijke of wettelijke bepaling het Hof de bevoegdheid om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de vraag of een koninklijk besluit al dan niet bestaanbaar is met die bepalingen van de Grondwet (o.m. GwH 19 juli 2018, arrest nr. 111/2018 en GwH 28 juni 2006, arrest nr. 127/2006).

Bijgevolg hoeven ook de voorgestelde prejudiciële vragen 15 en 16 in verband met het koninklijk besluit van 9 mei 2008 (Procedurereglement) niet te worden gesteld.

6.2.2 De ingeroepen nietigheid van het onderzoek

44 Appellanten stellen dat artikel 47bis Sv. werd geschonden omdat eerste appellant – voorafgaand aan zijn verhoor – geen beknopte mededeling ontving van de feiten waarover hij zou worden verhoord.

Zoals hiervoor werd uiteengezet, heeft het voorliggende dossier betrekking op inbreuken op de nomenclatuur waarbij via een administratiefrechtelijke procedure (art. 73bis en art. 142 GvU-wet) kan worden overgegaan tot terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen alsook tot het opleggen van een administratieve geldboete. Van een strafprocedure is geen sprake.

Het onderzoek is door de verpleegkundige-controleur uitgevoerd overeenkomstig de bepalingen van de GvU-wet (art. 169, lid 2) en het Sociaal Strafwetboek en niet volgens het Wetboek van Strafvordering. Artikel 47bis Sv. is op deze procedure niet van toepassing.

Niettemin werd in de brief van 28 september 2017 waarmee aan eerste appelland werd aangekondigd dat lastens hem een onderzoek werd gevoerd, vermeld: *“U zal gehoord worden als verdachte van een inbreuk op de gecoördineerde wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en op het Sociaal Strafwetboek, meer bepaald over de ten laste neming van prestaties door de ziekteverzekering in de periode over de laatste 3 jaar (datum van ontvangst voor de verzekeringsinstellingen) en/of in verband met aangerekende verstrekkingen. (...)”*

Bijgevolg werden ten aanzien van eerste appelland de bepalingen van artikel 47bis Sv. in feite wel gerespecteerd. Hij werd met name expliciet ingelicht over het onderwerp van het verhoor (de ten laste neming van prestaties door de ziekteverzekering en het aanrekenen van verstrekkingen) alsook over de periode waarop het verhoor betrekking zou hebben (de laatste drie jaar).

Appellanden rekenen jaarlijks slechts een beperkt aantal nummers uit artikel 8 van de nomenclatuur aan de verplichte ziekteverzekering aan. De omschrijving in de uitnodiging tot verhoor was dan ook voldoende duidelijk.

45 Appellanden beschuldigen de verpleegkundige-controleur van vooringenomenheid en het niet naleven van zijn deontologische plichten (art. 61 Soc. Sw.), waar zij in conclusies stellen dat de vermeende inbreuken reeds vastgesteld waren op het ogenblik van het verhoor van eerste appelland.

Nochtans wordt vastgesteld dat eerste appelland aan het einde van zijn verhoor geen “bijzondere omstandigheden” bij het proces-verbaal van verhoor heeft laten vermelden.

Ook met betrekking tot de processen-verbaal van verhoor van de in het onderzoek ondervraagde verzekerden werd vastgesteld dat de bepalingen van artikel 62 en 63 Soc. Sw. telkens gerespecteerd werden.

Het onderzoek is derhalve correct verlopen. Van onrechtmatig verkregen bewijs is geen sprake. Bijgevolg wordt niet ingegaan op het verzoek tot nietigverklaring van het onderzoek.

46 Krachtens artikel 66, lid 1 Soc. Sw. en artikel 142, § 2, lid 3 GUV-wet hebben processen-verbaal tot vaststelling van een inbreuk die opgemaakt zijn door de sociaal inspecteurs, bewijskracht tot het tegendeel bewezen is, voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van de vermoedelijke dader van de inbreuk en, in voorkomend geval, van zijn werkgever binnen een termijn van veertien dagen die aanvangt de dag na de vaststelling van de inbreuk.

Het proces-verbaal van vaststelling lastens eerste appelland werd opgesteld op 27 november 2017. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat de verpleegkundige-controleur die dag de aan eerste appelland ten laste gelegde inbreuken heeft vastgesteld.

Appellanden gaan er ten onrechte van uit dat de verpleegkundige-controleur reeds vaststelde dat hij bepaalde verstrekkingen niet had verricht en/of niet conform en aldus onterecht had aangerekend. De verpleegkundige-controleur heeft daarentegen de door eerste appelland tijdens zijn verhoor gehanteerde bewoordingen neergeschreven. Waar eerste appelland weergeeft wat hij meent dat de verpleegkundige-controleur zou vinden van bepaalde zaken, betekent dit nog niet dat dit in hoofde van de verpleegkundige-controleur ook al effectief zo is.

De bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal van vaststelling werd geenszins aangetast.

47 Verder bevat het proces-verbaal van vaststelling zowel een (weliswaar uiterst) beknopt verslag van de feiten als de plaats van de inbreuk, zoals voorgeschreven door artikel 64 Soc. Sw.

Met betrekking tot de tenlasteleggingen werd verwezen naar het aanrekenen van niet-uitgevoerde en niet-conform aangerekende prestaties en er werd expliciet verwezen naar de drie verzekerden bij wie inbreuken werden vastgesteld.

Voor elke verzekerde werden alle ten laste gelegde prestaties specifiek vermeld. Er werd tevens verwezen naar de reglementering (het nomenclatuurnummer) dat verkeerdelijk zou zijn aangerekend.

6.2.3 Het redelijkheidsbeginsel en de bewijsvoering

48 De Kamer van beroep zal de opmerkingen van appellanten aangaande het redelijkheidsbeginsel en de “gebrekkige bewijsvoering” verder onderzoeken en bespreken bij de beoordeling van de tenlasteleggingen.

6.2.4 Tenlastelegging 1: de niet-uitgevoerde verstrekkingen

6.2.4.1. De terugvordering van niet-uitgevoerde verstrekkingen

49 De aan eerste appellant ten laste gelegde feiten hebben betrekking op het aanrekenen van verstrekkingen op zondagen in de periode van 7 december 2014 tot en met 27 november 2016 (nomenclatuurnummers 425412 eerste basisverstrekking van de verzorgingsdag), 425515 (hygiënische verzorging (toiletten)) en 425670 (forfait A)) die niet zouden zijn uitgevoerd bij één verzekerde (L...), en dit voor in totaal 2.151,50 euro.

50 De Kamer van beroep stelt vast dat eerste appellant de inbreuk tijdens zijn verhoor op 23 oktober 2017 heeft erkend. Hij verklaarde meer bepaald, dat de verzekerde sedert 2011 door zijn thuisverpleegdienst verzorgd werd, aanvankelijk ook op zondag maar later niet meer. Hij weet het verder aanrekenen aan een administratieve vergissing; zijn medewerkers hadden hem niet gemeld dat zij niet langer op zondag langsgingen.

Ook nadien voerden appellanten geen betwisting meer tegen deze tenlastelegging.

De feiten, voorwerp van tenlastelegging 1 zijn derhalve bewezen.

De ten onrechte aangerekende verstrekkingen werden op 4 november 2019 volledig terugbetaald.

6.2.4.2 De opgelegde administratieve geldboete

51 Het staat vast dat eerste appellant inbreuken heeft gepleegd tegen de bepalingen van de nomenclatuur door prestaties aan te rekenen die niet werden uitgevoerd.

Gelet op het feit dat de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen van openbare orde is (Arbh. Antwerpen, 28 februari 2006, Soc. Kron., 2006, 476), dient deze strikt te worden geïnterpreteerd.

Zorgverleners zijn ‘medewerkers’ van een openbare dienst (de verplichte ziekteverzekering) en zijn als dusdanig gehouden tot een aantal verplichtingen, in het bijzonder het respecteren van de wets- en verordeningsbepalingen (Arbitragehof, 12 juni 2002, nr. 98/2002).

Een zorgverlener is bijgevolg altijd sanctioneerbaar wanneer hij/zij zich niet gedraagt of voegt naar de wettelijke en reglementaire bepalingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. Bedrieglijk opzet is daarbij niet vereist. Gelet op het beperkte budget van de ziekteverzekering is elke zorgverlener er immers mee verantwoordelijk voor dat dit correct wordt aangewend. Misbruiken ten voordele van een bepaalde zorgverlener, ongeacht welke diens motieven zijn, dienen streng te worden bestraft.

52 Er is geen sprake van non bis in idem indien zowel een herstelmaatregel (terugvordering) als een sanctiemaatregel (administratieve geldboete) wordt opgelegd (cfr. randnr. 39).

53 Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, rechtvaardigt het aanrekenen van niet-uitgevoerde verstrekkingen dat aan de zorgverlener een strenge staf wordt opgelegd.

Aldus is de Kamer van beroep van oordeel dat de door de Leidend Ambtenaar in zijn beslissing van 1 maart 2019 opgelegde geldboete ten belope van 100% van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen onverkort kan worden aangehouden.

54 Daarnaast stelt de Kamer van beroep evenwel ook vast dat in hoofde van eerste appelland – ondanks zijn lange staat van dienst als verpleegkundige en ondanks het feit dat hij instaat voor de aanrekening van verstrekkingen voor een groot aantal medewerkers – nog nooit eerder inbreuken werden vastgesteld.

Eerste appelland verleende bovendien zijn volle medewerking aan het onderzoek van geïntimeerde en betaalde de waarde van de hem ten laste gelegde verstrekkingen inmiddels vrijwillig terug.

Gelet op voormelde elementen is de Kamer van beroep van oordeel dat de aan eerste appelland opgelegde administratieve geldboete kan worden voorzien van een volledig uitstel gedurende drie jaar (artikel 157 GVU-wet).

6.2.5 Tenlasteleggingen 2 en 3: te hoog evalueren van de fysieke afhankelijkheidstoestand van de verzekerde waardoor te hoge forfaitaire honoraria worden aangerekend

51 Deze tenlasteleggingen hebben betrekking op de beoordeling door de verpleegkundige van de fysieke afhankelijkheidstoestand van telkens één patiënt.

Deze beoordeling gebeurt aan de hand van de in de nomenclatuur opgenomen evaluatieschaal (katz-schaal).

De nomenclatuur bepaalt dienaangaande:

Bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

Art. 8. § 1. De volgende verstrekkingen worden beschouwd als verstrekkingen waarvoor de bekwaaming van gegradueerde verpleegkundigen of met dezen gelijkgestelden, vroedvrouwen, verpleegkundigen met brevet, verpleegassistenten / ziekenhuisassistenten of met dezen gelijkgestelden, hierna verpleegkundigen genoemd (W), vereist is. Voor de specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen, bedoeld in rubriek III van § 1, 1°, 2° en 3° en voor de forfaitaire en supplementaire honoraria voor palliatieve patiënten bedoeld in rubriek IV en V van § 1, 1° en 2° is evenwel de bekwaaming van gegradueerde verpleegkundige of met deze gelijkgestelde, vroedvrouw of verpleegkundige met brevet vereist.

1° . Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten.

425316 Forfaitair honorarium, forfait C genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria:

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen (score 4) en het criterium zich kleden (score 4) en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen (score 4) en om het criterium toiletbezoek (score 4) en
- afhankelijkheid wegens het criterium continëntie en het criterium eten (waarvoor één van de twee criteria een score 4 heeft en het andere criterium een score van minimum 3) .....W 10,083

2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten.

425714 Forfaitair honorarium, forfait C genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen (score 4) en het criterium zich kleden (score 4) en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen (score 4) en om het criterium toiletbezoek (score 4) en
- afhankelijkheid wegens het criterium continëntie en het criterium eten (waarvoor één van de twee criteria een score 4 heeft en het andere criterium een score van minimum 3).....W 15,017

1° . Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten.

425294 Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continëntie en/of het criterium eten (score 3 of 4).....W 7,371

2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

II. Forfaitaire honoraria per verzorgingsdag voor zwaar zorgafhankelijke patiënten.

425692 Forfaitair honorarium, forfait B genoemd, dat één keer per verzorgingsdag wordt toegekend voor het geheel van de verpleegkundige verzorging, verleend aan de rechthebbende wiens fysieke afhankelijkheidstoestand beantwoordt aan de volgende criteria :

- afhankelijk wegens het criterium zich wassen en het criterium zich kleden (score 3 of 4), en
- afhankelijk wegens het criterium transfer en verplaatsingen en het criterium toiletbezoek (score 3 of 4), en
- afhankelijkheid wegens het criterium continentie en/of het criterium eten (score 3 of 4)
.....W 10,944

§ 5. Nadere bepalingen inzake de forfaitaire honoraria bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°:

1° De fysieke afhankelijkheidstoestand, bedoeld in rubriek II van § 1, 1°, 2° en 3° en in rubriek IV van § 1, 1° en 2°, wordt geëvalueerd op basis van de hierna vermelde evaluatieschaal

a) Zich wassen

- (1) Kan zichzelf helemaal wassen zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen boven of onder de gordel;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te wassen zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te wassen zowel boven als onder de gordel.

b) Zich kleden

- (1) Kan zich helemaal aan- en uitkleden zonder enige hulp;
- (2) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden boven of onder de gordel (zonder rekening te houden met de veters);
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig om zich te kleden zowel boven als onder de gordel;
- (4) Moet volledig worden geholpen om zich te kleden zowel boven als onder de gordel

c) Transfer en verplaatsingen

- (1) Is zelfstandig voor de transfer en kan zich volledig zelfstandig verplaatsen zonder mechanisch(e) hulpmiddel(en) of hulp van derden;
- (2) Is zelfstandig voor de transfer en voor zijn verplaatsingen, mits het gebruik van mechanisch(e) hulpmiddel(en) (kruk(ken), rolstoel, ...);
- (3) Heeft volstrekte hulp van derden nodig voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen;
- (4) Is bedlegerig of zit in een rolstoel en is volledig afhankelijk van anderen om zich te verplaatsen. "

d) Toiletbezoek

- (1) Kan alleen naar het toilet gaan, zich kleden en zich reinigen;
- (2) Heeft hulp nodig voor één van de drie items : zich verplaatsen of zich kleden of zich reinigen;
- (3) Heeft hulp nodig voor twee van de drie items : zich verplaatsen en/of zich kleden en/of zich reinigen;
- (4) Heeft hulp nodig voor de drie items : zich verplaatsen en zich kleden en zich reinigen"

e) Continentie

- (1) Is continent voor urine en faeces;
- (2) Is accidenteel incontinent voor urine of faeces (inclusief blaassonde of kunstaars);
- (3) Is incontinent voor urine (inclusief mictietraining) of voor faeces;
- (4) Is incontinent voor urine en faeces

f) Eten

- (1) Kan alleen eten en drinken;
- (2) Heeft vooraf hulp nodig om te eten of te drinken;
- (3) Heeft gedeeltelijke hulp nodig tijdens het eten of drinken;
- (4) De patiënt is volledig afhankelijk om te eten of te drinken.

52 De Kamer van beroep wijst er vooreerst op dat enkel de feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen, onderzocht zullen worden.

Op de feiten waarvoor de Leidend Ambtenaar geïntimeerde geen terugvordering (en geen administratieve geldboete) heeft opgelegd en waarvoor aldus geen inbreuken

werden vastgesteld, zal de Kamer van beroep niet verder ingaan. Deze maken immers niet het voorwerp uit van enige betwisting.

53 Tenlastelegging 2 heeft betrekking op het feit voor de verzekerde H... in de betwiste periode (van 1 december 2014 tot en met 30 november 2016) een forfait C werd aangerekend terwijl dit volgens geïntimeerde slechts een forfait B mocht zijn.

De Kamer van beroep merkt hierbij vooreerst op dat uit het verhoor van de echtgenote van de verzekerde, van diens huisarts én van eerste appellant unaniem blijkt dat de verzekerde een zwaar hulpbehoevende patiënt betreft, die in 2012 het slachtoffer werd van een hersenbloeding waarna hij aan de linkerkant volledig verlamd bleef en ook zijn zicht verloor. Dit vereiste dat de thuisverpleegdienst de verzekerde vier maal per dag kwam verzorgen, behalve op de twee dagen per week dat hij naar een dagcentrum werd gebracht.

Er bestaat evenmin discussie over het feit dat voor de items 'wassen', 'kleden', 'transfer en verplaatsing' en 'toiletbezoek' voor de verzekerde telkens een score 4 kon worden toegekend.

Ter discussie staan de items:

- 'eten en drinken' waarvoor appellanten een score 3 toekenden terwijl volgens geïntimeerde slechts een score 2 kon worden toegekend, en
- 'continentie' waarvoor appellanten een score 4 toekenden terwijl volgens geïntimeerde slechts een score 2 kon worden toegekend.

54 Voor het item 'eten en drinken' wordt een score 2 toegekend aan een patiënt die *enkel vooraf* hulp nodig heeft om te eten of te drinken; een score 3 wordt toegekend aan een patiënt die ook *tijdens* het eten of drinken gedeeltelijke hulp nodig heeft.

De Kamer van beroep stelt vast dat op basis van de verhoren in het dossier kan worden geoordeeld dat de door appellanten toegekende score 3 wel degelijk correct was.

De eerste appellant verklaarde tijdens zijn verhoor op 23 oktober 2017 immers dat het bord van de verzekerde diende gedraaid te worden tijdens het eten. Hij verklaarde meer bepaald: *"Mevrouw zit erbij. Hij heeft gedeeltelijke hulp nodig bij het eten, het bord draaien, het eten terug op een hoopje scheppen..."*

Deze verklaring werd niet tegengesproken en zelfs bevestigd door zowel de echtgenote van de verzekerde die tijdens haar verhoor vermeldde: *"Mijn man ziet de linker kant niet, dus ik moet soms zijn bord draaien"*, als de huisarts van de verzekerde dr. M...die tijdens zijn verhoor vermeldde: *"Hij eet zelfstandig, met hulp voor het klaarzetten en het positioneren van zijn voedsel."*

Uit deze gelijklopende verklaringen in verband met het positioneren van het voedsel en het draaien van het bord, blijkt dat dit item juist werd gescoord.

55 Voor het item 'continentie' wordt een score 2 toegekend aan een patiënt die accidenteel incontinent is voor urine of faeces (inclusief blaassonde of kunstaars); een score 3 wordt toegekend aan een patiënt die incontinent is voor urine (inclusief mictietraining) of voor faeces en een score 4 aan een patiënt die incontinent is voor zowel urine als faeces.

Appellanten wijzen er terecht op dat voor dit item naar informatie wordt gevraagd over de meest intieme aspecten van iemands bestaan, waardoor niet alleen bij de verzekerde maar ook bij zijn familieleden er mogelijks schroom bestaat als zij hierover verklaringen moeten afleggen ten aanzien van een verpleegkundige-controleur die zij niet kennen. Bijgevolg dienen de verklaringen inzake dit item met de nodige omzichtigheid te worden beoordeeld.

Meteen is het ook duidelijk dat de huisarts van de verzekerde over dit item geen volledig correcte informatie kan verschaffen. Hoewel er niet aan kan worden getwijfeld dat deze de medische problematieken van de verzekerde juist kan beoordelen, is het evenzeer duidelijk dat hij geen accuraat beeld heeft op diens zorgafhankelijkheid, nu hij dacht dat de thuisverpleging slechts twee maal per dag bij de verzekerde langsging (in plaats van vier maal per dag).

Daarnaast kan niet worden ontkend dat er minstens onduidelijkheid bestaat over de graad van urine-incontinentie van de verzekerde. Immers:

- de echtgenote van de verzekerde verklaarde op 4 augustus 2017: *“Overdag voelt mijn man dat hij moet plassen en dan geef ik hem de urinaal. Ik blijf er dan bij tot dat hij klaar is. Mijn man is niet incontinent, mijn man voelt wanneer hij moet plassen en kan de urine ophouden. 's Avonds heeft mijn man een condoomcatheter die verbonden is met een urinezakje omdat hij 's nachts zoveel moet urineren en ikzelf dan nachtrust heb. Als mijn man 's middags in bed rust dan doen wij 's middags geen condoomcatheter aan. (...) Als we ergens lang weggaan zou ik wel eens overdag een condoomcatheter plaatsen.”*
- de huisarts van de verzekerde verklaarde op 25 september 2017: *“er kan een accidentele incontinentie zich voordoen enkel voor urine – (...). Hij kan de urine wel zelf ophouden. Hij heeft een vergrote prostaat, dus als het te lang duurt vooraleer hij op toilet gezet wordt, kan er een accidentje gebeuren.”*
- eerste appellant verklaarde op 23 oktober 2017: *“Hij heeft een urinecondoom aan 's nachts omdat hij anders in bed plast. Als hij 's middags naar bed gaat wordt er ook een condoomcatheter aangedaan, want anders plast hij in bed. De verklaring van zijn vrouw klopt niet, hij doet 's middags ook een condoomcatheter aan. Overdag kan hij zeggen wanneer hij moet gaan, maar als hij slaapt dan laat hij het lopen. (...) Bij een 3 moet het gaan om een voortdurende onvrijwillige incontinentie. Ik ben akkoord dat het niet voortdurend is. De reden waarom ik een 3 gaf was omdat ik 's middags een condoomcatheter aan moest doen bij het middagdutje. Als hij slaapt heeft hij geen controle. Bij accidenteel incontinent moet men aanduiden dag of nacht, maar hier is het dag en nacht.”;*
- de echtgenote van de verzekerde vermeldde in een bijkomende verklaring van 27 december 2017 dat zij verrast werd door de manier van werken van de verpleegkundige-controleur, alsook dat zij heeft geprobeerd om het gesprek te voeren *“op de manier dat ik het beste dacht. (...) Ze komen 4 x daags langs. (...) H... vraagt overdag regelmatig zijn urinaal maar telkens merk ik dat hij reeds bevuild is, ook na het wegnemen van de fles gebeurt het regelmatig dat hij plots opnieuw begint te urineren. Ik zou zeggen dat hij een zekere druk op de blaas voelt, maar niet meer echt controle heeft over zijn urine. (...) Als hij slaapt heeft hij een urinecondoom aan. Ik wil nogmaals herhalen dat ik geschrokken was toen daar, zonder enige waarschuwing, plots twee inspecteurs aan mijn deur stonden. Ik was bang dat zij kwamen kijken of, gezien zijn toestand, hij nog wel thuis mocht blijven. Ik was bang dat men hem ging plaatsen. Daarom heb ik bepaalde dingen misschien verbloemd.”*
- eerste appellant vermeldde ook zelf in een bijkomende verklaring van 24 januari 2018: *“men heeft mij gedurende het verhoor echt overtuigd, tegen beter weten in dat mijnheer enkel occasioneel incontinent was. Terwijl de kledij toch wanneer*

hij een urinaal vraagt steeds bezoedeld is en dat er sprake is van nadruppeling. (...) Wel wij gingen 4x daags langs en telkens staat er bij iedere passage: WC wat wil zeggen urinaal presenteren en/of patiënt op toilet zetten.”

Uit het geheel van deze verklaringen blijkt dat de verzekerde als meer dan louter accidenteel incontinent dient te worden beschouwd.

In dit opzicht is het voor de Kamer van beroep onbegrijpelijk dat de verpleegkundige-controleur van geïntimeerde - op wie de bewijslast rust in verband met de ten laste gelegde feiten, het niet nodig heeft geacht om bij eerste appelland het verpleegdossier van de betrokken verzekerde op te vragen en/of te raadplegen. De in tempore non suspecto vermelde observaties zouden hierover wellicht duidelijkheid en zelfs uitsluitel hebben kunnen brengen. Dit geldt des te meer nu eerste appelland weliswaar instaat voor het scoren van de katz-schalen, maar zelf geen verpleegkundige zorgen meer toedient, waardoor ook hij niet onmiddellijk een concreet zicht had op elke patiënt over wie hij ondervraagd werd. De verpleegkundige-controleur heeft ook geen uittreksel uit het verpleegdossier bij het proces-verbaal van verhoor van de verzekerde, noch bij de Pro Justitia gevoegd.

Bovendien blijkt dat de verpleegkundige-controleur eerste appelland tijdens zijn verhoor op 23 oktober 2017 op een verkeerd spoor heeft gezet door hem te ondervragen over een score 3 voor '(in)continentie', terwijl eerste appelland de verzekerde een score 4 had toegekend. Evenmin blijkt dat eerste appelland werd bevraagd over de eventuele incontinentie van de verzekerde voor faeces. Ook de verzekerde zelf werd niet verhoord.

Eerste appelland erkende aan het einde van zijn verhoor weliswaar dat de verzekerde eerder beantwoordde aan een forfait B dan aan een forfait C, maar in zijn latere verklaring van 24 januari 2018 vermeldde hij: *“Wel wij gingen 4x daags langs en telkens staat er bij iedere passage: WC wat wil zeggen urinaal presenteren en/of patiënt op toilet zetten. Dat ik dit over het hoofd gezien heb komt waarschijnlijk door de nervositeit dat dergelijk verhoor meebrengt, dat de collega-controleur, die alle tijd heeft om zoiets voor te bereiden, een patiënt afscoort terwijl hij weet dat wij daar 4x gaan, roept bij mij ernstige bedenkingen op over de manier waarop men tewerk gaat bij dergelijke controles.”*

56 De Kamer van beroep neemt op basis van al deze elementen aan dat het onderzoek inzake het item 'continentie' niet correct en niet volledig werd uitgevoerd (eerste appelland werd niet bevraagd over de faecesincontinentie van de verzekerde, de verklaringen werden niet gecontroleerd en geobjectiveerd aan de hand van de vermeldingen in het verpleegdossier van de verzekerde), zodat er minstens een redelijke twijfel bestaat over het feit dat dit item daadwerkelijk overschoord werd.

Bijgevolg zijn de feiten die het voorwerp uitmaken van de tweede tenlastelegging onvoldoende bewezen.

57 Tenlastelegging 3 heeft betrekking op het feit dat voor de verzekerde K... in de betwiste periode (van 1 februari 2015 tot en met 1 juli 2016) een forfait B werd aangerekend terwijl dit volgens geïntimeerde slechts een toilet met basisverstrekking mocht zijn.

De Kamer van beroep merkt dienaangaande allereerst op dat zowel uit het verhoor van de verzekerde als uit dat van haar huisarts blijkt dat de verzekerde een zwaar hulpbehoevende patiënte betreft, die te kampen heeft met ernstig ruglijden na een

ingreep in 2013, met obesitas die haar mobiliteit compromitteert en met darmklachten. De verpleegkundigen gingen minstens twee maal en soms zelfs drie maal per dag bij haar langs.

Er bestaat evenmin discussie over het feit dat voor de items 'wassen' en 'kleden', telkens een score 3 of 4 kon worden toegekend. Door haar ruglijden en het feit dat zij haar rechter hand niet kan opheffen, diende zij hiervoor volledig geholpen te worden.

Ter discussie staan de items:

- 'transfer en verplaatsing' waarvoor appellanten een score 3 toekenden terwijl volgens geïntimeerde slechts een score 2 kon worden toegekend
- 'toiletbezoek' waarvoor appellanten een score 3 toekenden terwijl volgens geïntimeerde slechts een score 2 kon worden toegekend, en
- 'continentie' waarvoor appellanten een score 3 toekenden terwijl volgens geïntimeerde slechts een score 1 kon worden toegekend.

58 Voor het item 'toiletbezoek' wordt een score 3 toegekend aan een patiënt die hulp nodig heeft voor twee van de drie items: zich verplaatsen en/of zich kleden en/of zich reinigen.

De Kamer van beroep komt op basis van de verhoren in het dossier tot de conclusie dat de door appellanten toegekende score 3 wel degelijk correct was.

Vooreerst wordt vastgesteld dat de verzekerde haar afhankelijkheidstoestand wel zeer rooskleurig voorstelt, zodat hierbij het nodige voorbehoudt dient te worden geformuleerd.

Niettemin blijkt uit de gelijklopende verklaringen van eerste appellant, de verzekerde en haar huisarts dat er geen betwisting bestaat over het feit dat de verzekerde zich na het toiletbezoek niet of minstens onvoldoende kon reinigen.

Bovendien verklaarde eerste appellant tijdens zijn verhoor op 23 oktober 2017 dat de verzekerde weliswaar alleen naar het toilet kon stappen, maar ook dat ze een "geine" (volledig gesloten corset) aanhad voor de pijn in de rug, die ze na het toiletbezoek open liet hangen voor de rest van de dag omdat zij zich niet meer terug kon aankleden.

Over het zich terug aankleden werd de huisarts van de verzekerde niet expliciet bevroegd. Hierover is alleszins niets terug te vinden in zijn verklaring. Uit het dossier blijkt evenmin dat de verpleegkundige-controleur eerste appellant heeft gevraagd om het verpleegdossier van de verzekerde te kunnen raadplegen. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de score die eerste appellant aan dit item toekende niet correct zou zijn geweest.

59 Voor het item 'transfer en verplaatsing' wordt een score 3 toegekend aan een patiënt die volstrekte hulp van derden nodig heeft voor minstens één van de transfers en/of zijn verplaatsingen.

Hoewel de verzekerde en haar huisarts telkens verklaarden dat zij alleen uit haar bed kon opstaan, verklaarde eerste appellant tijdens zijn verhoor op 23 oktober 2017 heel stellig: *"Dit was echt een B voor mij. Transfer en verplaatsing. Ze kon echt niet uit haar bed. We moesten er aan trekken en sleuren. Ze kon nooit alleen uit bed. De keren dat ze wel uit haar bed probeerde uit te komen mocht ik haar 's nachts oprapen. Haar personalarm ging af. We moesten haar uit bed halen 's morgens, we hadden de sleutel. Eens dat ze in gang was kon ze stappen mits steun aan de meubels. Ze kon wel*

alleen in en uit de zetel mits steun van een rollator. Het was een hoge elektrische relaxzetel. (...) In de thuissituatie was dit een score 3 met het bed en de meubels die er voorhanden waren. (...) U zegt mij dat de patiënt verklaart dat ze al was opgestaan vooraleer de verpleegkundige kwam. Ik zeg u dit klopt niet, misschien was dit zo toen haar man nog leefde, maar toen haar man gestorven was, moesten we haar elke dag uit bed halen.”

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, dient bij de verklaring van de verzekerde het nodige voorbehoud te worden gemaakt nu blijkt dat zij haar afhankelijkheidstoestand zeer rooskleurig voorstelt. In een latere verklaring van 24 maart 2018 vermeldde de verzekerde echter dat haar bed thuis tamelijk laag was en erkende zij dat zij enkele keren gevallen is toen zij probeerde op te staan. Ook verklaarde zij toen expliciet: *“De verpleegkundigen startten bij mij om 7 uur om deze reden. Gezien het valrisico kwamen zij met de sleutel binnen en hielpen zij mij uit bed.”*

Bovendien dient ook bij de verklaring van de huisarts het nodige voorbehoud te worden gemaakt. Hoewel er niet aan kan worden getwijfeld dat deze de medische problematieken van de verzekerde juist kan beoordelen, is het evenzeer duidelijk dat hij geen accuraat beeld heeft op haar zorgafhankelijkheid, nu hij de verzekerde slechts hoogstens één maal per maand zag voor een huisbezoek, en enkel indien dat nodig was.

Bijgevolg kan niet worden ontkend dat er minstens onduidelijkheid bestaat over de afhankelijkheidsgraad van deze verzekerde voor haar ‘transfers’.

Inzake de ‘verplaatsingen’ werd eerste appellant zelfs niet verhoord.

60 Ook met betrekking tot het item ‘continentie’ werd eerste appellant niet verhoord terwijl er tussen zijn score en deze van de verpleegkundige-controleur en de huisarts een verschil van twee punten lag.

Over de ‘(in)continentie’ voor faeces werd noch eerste appellant, noch de verzekerde, noch haar huisarts bevraagd, en dit ondanks het feit dat de huisarts in zijn verklaring melding maakte van darmklachten.

61 Verder is het voor de Kamer van beroep onbegrijpelijk dat de verpleegkundige-controleur van geïntimeerde - op wie de bewijslast rust in verband met de ten laste gelegde feiten -, het niet nodig heeft geacht om bij eerste appellant het verpleegdossier van de betrokken verzekerde op te vragen en/of te raadplegen. De in tempore non suspecto vermelde observaties zouden over de voormelde punten wellicht duidelijkheid en zelfs uitsluitel hebben kunnen brengen. Dit geldt des te meer nu eerste appellant weliswaar instaat voor het scoren van de katz-schalen, maar zelf geen verpleegkundige zorgen meer toedient, waardoor ook hij niet onmiddellijk een concreet zicht had op elke patiënt over wie hij ondervraagd werd. De verpleegkundige-controleur heeft ook geen uittreksel uit het verpleegdossier bij het proces-verbaal van verhoor van de verzekerde, noch bij de Pro Justitia gevoegd.

Geïntimeerde heeft het - ondanks de manifest tegenstrijdige verklaringen van eerste appellant en de betrokken verzekerde - evenmin nodig geacht om de verzekerde zelf opnieuw te verhoren en haar te confronteren met de bevindingen van eerste appellant, en desgevallend met de bevindingen zoals vermeld in het verpleegdossier.

62 De Kamer van beroep neemt op basis van al deze elementen aan dat het onderzoek naar de afhankelijkheidstoestand van verzekerde K... onvoldoende grondig werd uitgevoerd, zodat er minstens een redelijke twijfel bestaat over het feit dat de voormelde betwiste items daadwerkelijk overschoord werden.

Bijgevolg is ook deze tenlastelegging onvoldoende bewezen.

63 Het is aan geïntimeerde om het bewijs te leveren van de ten laste gelegde verstrekkingen. De verklaringen van de betrokken verzekerden volstaan hiertoe niet als appellanten verklaringen afleggen en desgevallend nadien stukken neerleggen waaruit minstens een begin van tegenbewijs blijkt.

Het is immers aan geïntimeerde om voldoende overeenstemmende bewijselementen te verzamelen vooraleer kan worden overgegaan tot het opstellen van een Pro Justitia.

Het onderzoek van de verpleegkundige-controleur werd te oppervlakkig gevoerd:

- De verpleegdossiers van de betrokken verzekerden werden niet opgevraagd, noch gecontroleerd.
- Eerste appellant werd ondanks de tegenstrijdigheden in zijn scores en zijn verklaringen t.o.v. deze van de verzekerden en/of de huisarts, over bepaalde items zelfs niet of niet uitvoerig ondervraagd.
- Waar er wel manifeste en duidelijke tegenstrijdigheden waren, werden deze niet gecontroleerd aan de hand van de verpleegdossiers; evenmin werden de verzekerden opnieuw geconfronteerd met de bevindingen van eerste appellant alvorens de Pro Justitia werd opgesteld.

Bij gebrek aan degelijk vaststaande en overeenstemmende bewijselementen, is de Kamer van beroep van oordeel dat er in voorliggend dossier minstens sprake is van gerede twijfel over het feit dat eerste appellant de afhankelijkheidsgraad van de verzekerden H... (tenlastelegging 2) en K... (tenlastelegging 3) heeft overschoord.

Deze gerede twijfel dient in het voordeel van appellanten te spelen.

De Kamer van beroep meent derhalve dat er onvoldoende werd aangetoond dat de ten laste gelegde verstrekkingen van tenlastelegging 2 en 3 ten onrechte aan de verplichte verzekering werden aangerekend.

64 Vermits de tenlasteleggingen 2 en 3 niet als bewezen worden erkend, kan hiervoor ook geen administratieve geldboete worden opgelegd.

Het hoger beroep is op dit punt gegrond.

De bestreden beslissing wordt in die zin hervormd.

Om die redenen,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld.

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145. Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement.

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep van appellanten tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 1 april 2021 ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Vernietigt deze bestreden beslissing en opnieuw recht doende:

Bevestigt de oorspronkelijke beslissing van de Leidend Ambtenaar van 1 april 2021 in de mate deze:

- vaststelde dat de feiten, voorwerp van de eerste tenlastelegging, zoals vermeld in het proces-verbaal van vaststelling van 27 november 2017 bewezen zijn;
- vaststelde dat de ten laste gelegde feiten, voorwerp van de eerste tenlastelegging, een inbreuk vormen op artikel 73bis, 1° van de Gvu-wet;
- eerste appellant overeenkomstig artikel 142, § 1, 1° van de Gvu-wet en tweede appellante overeenkomstig artikel 164, tweede lid van de Gvu-wet solidair veroordeelden tot de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen, zijnde 2.151,50 euro;
- eerste appellant overeenkomstig artikel 142, § 1° van de Gvu-wet, veroordeelde tot een administratieve geldboete van 100% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen die het voorwerp uitmaken van de eerste tenlastelegging.

Vernietigt de bestreden beslissing van de Leidend Ambtenaar voor het overige.

Opnieuw recht doende:

- Stelt vast dat appellanten het bedrag van 2.151,50 euro, hetzij de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen die het voorwerp uitmaken van de eerste tenlastelegging vrijwillig hebben terugbetaald.
- Bekleedt de aan eerste appellant opgelegde administratieve geldboete van 100% van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen die het voorwerp uitmaken van de eerste tenlastelegging (2.151,50 euro) met de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 22 maart 2022 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Sara SABLON, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep
- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Sara SABLON

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en in die taal beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Sara Sablon, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Sylvia Van Snick en dokter Vera De Groof, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Sam Cordyn en mevrouw Mimount El Abboudi, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande administratief cassatieberoep (artikel 156, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). De sommen brengen van rechtswege interesten op aan de wettelijke rentevoet na het verstrijken van een termijn van dertig dagen volgend op de kennisgeving van de beslissing van de Kamer van beroep (artikel 156, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). Het beroep bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994).